

IRINA MOVILĂ:

„Nu știu dacă teatrul îi schimbă pe oameni...”

Chipul expresiv, surîsul generos și armonia specială dintre explozivitate și candoare îi compun Irinei Movilă o personalitate distinctă. Născută în zodia Racului, pe 5 iulie, deja consacrată actriță răspîndește în juru-l un rafinament aparte, bine dozat. Sub fruntea ei, gîndurile capătă noblețe. Rostirea ei este percutantă și limpede. De Irina Movilă cu cît te apropii mai greu, cu atît nu te-ai mai depărta. În urma ei rămîne misterul Ilcărului înlăcrimat din ochii prea senini și semnul unei mari ambiții.

Absolventă a I.A.T.C. în anul 1991, la clasa prof. Mircea Albulescu, asistent Adrian Pinte, Irina Movilă a interpretat la Studioul „Casandra”, în ultimul an de studii, personajul Monique din *Pe cheiul de Vest* de Bernard-Marie Koltès, în regia lui Felix Alexa.

Pînă în prezent are o carieră cinematografică edificatoare, fiind distribuită în *Moartea unui artist* (regia, Horea Popescu), *Cenușa păsării din vis* (regia, Dorin Doroftei), *Subspecii* (coproducție româno-americană), *Comisarul Van Hock* (coproducție româno-franceză) și *Hotel de lux* (regia, Dan Pița). În prezent este actriță la Teatrul Mic.

– Cînd ai simțit prima dată nevoia să urci pe scenă și în ce condiții s-a produs acest fapt?

– Cînd aveam 5 ani, la Pomul de Crăciun, întrebă de ce am făcut o poznă, am preferat să spun o poezie, astfel încît am scăpat de întrebările jenante... În copilărie, jocul meu preferat era să-mi fac povești despre oameni. În școala generală, am jucat într-o scenetă, „Five o'clock”, după Caragiale, unde m-am împiedicat de rochia prea lungă. Aceasta a fost prima emoție scenică.

– Cum era copilul care ai fost pînă să devii independentă?

– Nici acum nu cred că sînt Independentă. Depind de foarte multe din interiorul și din exteriorul meu. Am fost un copil timid, dar care făcea tot felul de nefăcute, mă băteam cu băieții, era să dau foc la casă, am pictat pereții imediat după ce fuseseră zugrăviți... Nu am fost un copil special. Îmi place să îmi afirm independența și uneori să pot controla o parte din existența mea, care pare să fie Independentă. Nu cred că sîntem liberi pînă la capăt, nici sclavi pînă la capăt, decît în măsura în care ne asumăm asta.

– Din cariera de pînă acum, ce rol ți-a dat cea mai mare satisfacție?

– E foarte complicat. Îmi place foarte mult jocul frumos, palpitant, greu de jucat, fascinant. Aș putea vorbi, în acest sens, de *Equus*, unde am jucat rolul Mamei, de *Hotel de lux*. Sper ca încercarea cu *Mașa* din *Pescărușul*, în regia Cătălinei Buzolanu, să poată bucura și satisface publicul.

– Vorbește-ne despre felul în care ai colaborat cu regizorii și colegii actori în momentele semnificative ale evoluției tale scenice.

– Aș vorbi despre felul în care am colaborat cu Mircea Albulescu, care a știut să scoată la iveală și să mă facă să înțeleg ce este semnificativ în mine și ce e de făcut. N-a fost o relație ușor de suportat (din punctul de vedere al ambelor părți), dar de bun augur. Toate relațiile mele artistice au stat sub un semn bun. Nu mi-e frică de greu, de altercații și sînt prima care mă bucur cînd știu că pot să dau unul partener și să primesc ceea ce mi se dă, cu bucurie și cu suflet. E nevoie de această legătură în meserie.

– În compunerea unui personaj folosești observații personale, amintiri, episoade trăite?

– Sigur că da. Alături de imaginație și de intuiție, actorii sînt extrem de dotați în a depista ce este viu, fierbinte în comportamentul unei persoane. Nu se poate să fii actor fără a păstra legătura cu tot ce este viu. Sînt o ființă reflexivă,

pentru care au mare importanță trecutul, amintirile. Cred că mă bazez pe intuiție, pe senzații... În viață și în carieră, construită pentru a oferi semnificații importante, cultura este de neînlocuit. Se pot naște lucruri fantastice din intuiție, dar fără cultură și fără o largire a capacității de percepție nu se poate tinde spre înfăptuiri importante, continue și de durată.

– Cînd te afli pe scenă urmărești reacția publicului? Ce relație stabilești cu sala în timpul spectacolului?

– Nu urmăresc reacția publicului. O simt. E ca o partidă de șah. Foarte frumos este că de multe ori simți cum publicul te duce către o anumită mișcare și te face să crezi că îi răspunzi. În general doar publicul poate să întregască o existență pe scenă, el este de fapt cel care primește și declanșează totul.

– Care sînt actorii tăi preferați și ce ai învățat de la ei?

– Toți actorii sînt pentru mine ființe preferate și am învățat de la fiecare cît am fost în stare să percep și să înțeleg.

– Ai fi putut face altă meserie?

– Da, aș putea să fac orice meserie în afară de cele pe care nu mi le-ar permite caracterul. N-aș fi putut însă fi mulțumită decît cu ceea ce fac acum.

– Ce înseamnă pentru tine un autentic succes teatral?

– Succesul cred că este o seară de spectacol cu public pe care îl simți răspunzîndu-ți și fiind alături de tine. Cu siguranță, succesul presupune să nu fii singur și să poți demonstra că o mulțime este împreună și poate avea la unison o impresie despre lume, despre dragoste...

– De ce nu poți să minți și se cunoaște cînd încerci?

– Bună întrebare. Nu știu ce să răspund. Am încercat de foarte puține ori. Uneori e nevoie să folosești, în ceea ce vrei să spui, o formulare mai îndulcită. Dar unde nu-mi iese...

– De ce ți-e dor cel mai mult?

– De mine cînd eram îngrozitor de îndrăgostită.

– Crezi că teatrul poate să-i schimbe pe oameni și să le aducă bucurie și mîngiere? Îți imaginezi o lume fără teatru?

– O lume fără teatru nu cred să poată exista, teatru se face, extrem de variat, în tot ce înseamnă existența noastră.

Nu știu dacă teatrul îl schimbă pe oameni, dar le poate da mîngîiere și poate să declanșeze ceva în suflete și conștiințe.

– Cum crezi că ar trebui să arate o revistă profesionistă de teatru și ce recomandări i-ai face?

– Nu trebuie să fie înșepenită într-o formă fixă; cred că este necesară o grijă extremă din partea celor ce se ocupă de asta pentru a surprinde ce este important și esențial în lumea teatrului. Așa vom reuși să fim alături. Trebuie îndepărtat ceea ce nu stabilește un contact real între revistă și cititor. Cred că

este maladia secolului. Ochilor obosiți nu trebuie să le fluturi nici culori șterse, dar nici culori tari, alese la întâmplare

Irina Movilă urma să intre în scenă, în repetiția cu Pescărușul, unde interpretează Mașa, rol care, după cum mărturisea, o preocupă în mod deosebit. Luîndu-mi „la revedere” de la ea, mi-am amintit o vorbă a lui Stendhal: „există mai multe suflete mari decît s-ar crede”.

CLARA MĂRGINEANU

BEATRICE BLEONȚ: „Totul s-a făcut”

– Fiecare încercare a vieții ai transformat-o într-o șansă. Cei care ți-au urmărit cariera spun că îți găsești drumul asemenea unui riu. Cît crezi în destin?

– Cred că nu ne naștem degeaba. Trecem prin această lume pentru a face o experiență. În toate încercările prin care am trecut mi-am spus că tot răul e spre bine.

– Rolul mamei din *Peer Gynt*, la Opera Română, a fost primul tău pas spre teatru.

– Mama Aase a fost înfîlnirea mea cu un mare rol și cu un mare coregraf, Mihaela Atanasiu, căreia îi datorez foarte mult. M-am gîndit că am făcut balet pentru a interpreta acest rol care a fost o mare încercare pentru mine. Aveam doar 24 de ani și dansam alături de marele nostru balerin Ștefan Bănică.

– În montările tale mișcarea este importantă.

– Pentru mine totul este mișcare: idei, cuvinte, energii, sentimente.

– Te simți tentată de film?

– Foarte tare. Mi-aș dori foarte tare să fac film.

– Știu că nu ai idoli. Totuși spune-mi te rog care sînt oamenii care ți-au marcat cariera.

– Prima carieră, care a fost și prima mea dragoste, **DANSUL**, a fost marcată de mari dansatori: Magdalena Popa, Aura Rotaru, Mihaela Crăclunescu, Ștefan Bănică și de mari coregrafi: Mihaela Atanasiu, Ion Tugearu, Alexa Mezincescu. Regia este o a doua mare dragoste, nefiind încă o carieră, pentru că sînt la început de drum, supravegheată și îndrumată îndeaproape, cu mare dragoste și devotament, de către profesorii mei: Tudor Mărăscu, Mihai Manolescu, Dan Jitlanu, Mihai Mădescu. Primii care mi-au înțeles dorința de a face regie au fost Victor Rebenglu, Gelu Colceag și Valeriu Molescu. Fără ei, pasul către regie nu ar fi existat. Nu pot să nu amintesc de marea șansă pe care am avut-o de a lucra, în regia lui Andrei Șerban, la *Trilogie* și la *Noaptea regilor*. Pentru mine acest om e un magician. Înfîlnirea cu el a fost un miracol.

– Nu-ți place să mergi pe un drum bătut. Aștept să găsești o nouă formă de spectacol. Cum va fi?

– Nimic nu-l nou sub soare. Totul s-a făcut sau este făcut pe un alt plan, dar totul ESTE. Noi sîntem într-o zodile deja scrisă.

CORINA C. INSTANTINESCU

Data nașterii: 19 august 1961

1971 – 1980 Liceul de coregrafie din București

1980 – 1992 Solistă la Opera Română din București. Roluri importante în baletele: *Peer Gynt*, *Nunta însingurată*, *Visul unei nopți de vară*, *Gura lumii*, *Vocea umană*.

toamna 1989 În perioada de pregătire la rolul Julietei își rupe meniscul genunchiului stîng în scenă, în timpul spectacolului *Copelia*

24 dec. 1989 Proaspăt operată, aleargă la Televiziune și un soldat o aruncă la pămînt pentru a nu fi împușcată. În urma șocului, urmează un nou accident la același genunchi, mult mai grav, care pune capăt carierei sale de dansatoare.

1990 – 1991 Studentă la Academia de Teatru și Film, Facultatea de Teatru, Secția Coregrafie, anul I

1991 – 1992 Dorința de a experimenta o face să se mute, în cadrul aceleiași facultăți, la secția de Regie – teatru, anul I, clasa prof. Tudor Mărăscu, conf. Mihai Manolescu. În anul II montează pentru examenele de clasă o dramă după Douăsprezece scaune de Ilf și Petrov și actul II din *Casa Berneldei* alba de Garcia Lorca

17 dec. 1992 Examen anul II, sem. I cu Nunta, piesă într-un act de A.P. Cehov

26 mart. 1993 Nunta este vizionată de critici și presă în cadrul festivalului A.T.F. „Săptămîna ușilor deschise”.

2 mai 1993 Nunta, spectacol prezentat de UNITER în cadrul selecției oficiale a „Festivalului de teatru scurt” de la Oradea, este nominalizat pentru Marele premiu

19 mai 1993 Examen anul II, semestrul II Sala „Toma Caragiu” a Teatrului „Bulandra” cu piesa *Jocul de-a măcelul* de Eugen Ionescu. În urma succesului obținut în fața unei săli pline, spectacolul este preluat de teatru.

22 mai 1993 *Jocul de-a măcelul* este prezentat la Piatra Neamț, în cadrul Festivalului Internațional de teatru „O lume pentru toți, o lume pentru fiecare”.

Foto: Cătălin Anastase